Ч. 105 Четвер 12 (24) мая 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Дальші вісти з Сербії.

Коли ще за часів реґенциї прийшли були до власти ліберали, настала була зміна викликана таки самим королем в користь радикалів. Як звістно, радикали поставили були тогди перед суд ліберальний кабінет навіть против волї короля. Тепер скінчило ся пановане радикалів і настала хиба черга на поступовців, званих по сербски напреднями, котрі стоять під проводом бувшого президента мінїстрів з часів Милана — Ґарашаніна. Теперішне правительство мусить конче оглянути ся за якоюсь партиєю, на котру могло би оперти ся, бо хоч в проґрамі кабінету Николаєвича нїчого не змінило ся і оно постановило удержати в краю повагу корони і властий, то все-ж таки прийде час, коли треба буде розписати вибори, а тогди й треба буде оперти ся на якихсь партиях. З Білграду доносять отже, що роблять ся заходи, щоби партия лібералів і напреднїків сполучили ся, але доси до того не прийшло. Все зависить від Ґарашаніна, а той, кажуть, єсть рішучо противний всякій фузиї; єсть ще лиш надія, що королеви удасть ся може єго позискати, тим більше, що він єсть у молодого короля у великих ласках. На случай коли-б Ґарашанін на то угодив ся, то ліберальні проводирі Рибарач і Авакумович пристали би на то також і теперішний кабінет уступив би, а на єго місце прийшов би коаліцийний кабінет Ґарашаніна і Авакумовича.

О заговорі против династиї Обреновичів нема доси близших вістий, лиш слїдуючі, які були понесли ся зараз в самім початку викритя заговору. В кругах, стоячих в близшій звязи з королевскою палатою, говорено вже від давна, що оба королї мають докази на то, що Пашич завів якусь інтриґу в користь кн. Петра Караджорджевича. Дожидано лиш, коли він поверне з Петербурга. Тимчасом Пашич не приїхав, лиш остав ся за границею, а правительство взяло ся тогди до арештовань. Кажуть, що хтось доніс до полициї, що промисловець з Кралева, Цебинач, єсть агентом кн. Петра Караджорджевича і має незадовго виїхати до него з письмами за границю. Цебинача арештовано зараз, як-раз в тій хвили, коли мав від'їзджати. У него найдено богато письм, докладний поіменний спис всїх заговірників і якусь шифровану депешу, котру доси не удало ся відшифрувати. В слїд за тим наступили дальші арештованя і ревізиї.

Насамперед відбула ся ревізия у Кости Тавшановича, котрий свого часу був мінїстром справ внутрішних за радикального кабінету. Тавшанович був давнійше трафікантом, і за єго то почином відбула ся свого часу демонстрация против напреднїків, підчас котрої убито кількох прихильників Ґарашаніна і розігнано віче напреднїків. Він єсть одним із найвірнїйших приятелів Пашича, а в послїдних часах напав був в однії радикальній часописи незмощадно на молодого короля, називаючи єго кретеном, котрий не знає, що робить. Дальше відбула ся ревізия у властителя друкарнї Станоєвича, котрий вже в 1883 р. належав до заговору і тогди втїк був разом з Пашичем за границю. Єго арештовано, але опісля випущено на волю. Так само арештовано посла Ратарача, але по короткім часї випущено. Зроблено також ревізию у проф. Ненадовича, котрого батька застрілено свого часу за участь в убийстві кн. Михайла в Топчидерскім парку. Кажуть також, що крім сих людий арештовано ще богато особливо в Білградї і Ягодинї, але кого?— не знати; в казематах білградскої кріпости прилагоджено лиш місце для більшого числа арештантів. З паперів найдених у Цебинача мало показати ся, що був первістний плян спровадити кн. Петра Караджорджевича на провінцию до Сербії а відтак убити короля Александра і оголосити Петра королем. Радикали випирають ся рішучо всякого заговору і кажуть, що Цебинач був лиш аґентом провокацийним.

При нагоді теперішного слїдства, показало ся, що кілька лїт тому назад, за верховодства радикалів, був кн. Петро через кілька днїв в Білградї і перебував там в однім приватнім домі та переговорював з впливовими людьми. Брат єго Арсеній, котрий вернув сими днями з Петербурга до Відня, виїхав з відси до Румунії а вслїд за тим розійшлась була чутка, що єго бачено в Калафаті над сербскою границею; вість ся показала ся однакож неправдивою. Мимо того обсаджено сербску границю вздовж Дунаю густо жандармами.

Що-до виданя проклямациї зносячої конституцию треба ще то запримітити, що король Александер підписав еї лиш сам один, беручи тим способом всю одвічальність за сей крок лиш на себе. Кажуть також, що коли радикали зміркували, на що заносить ся, вислали були свого репрезентанта Ристу Поповича до короля і хотїли з ним мирити ся, але король не приняв єго.

30)

ГУСАКОВСКИЙ.

ПОВІСТЬ

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше.)

На жаль, промінь лише перелетний! Ледви вcїли до карити разом з Розпшицким і Казею, що мала величаву ясно-бронзову сукню, покриту чорною коронкою, — Гусаковский плів щось невиразно, що лише відпроваджує, що буде мусїв небавом вийти з балю, бо завтра рано.... бюро.... товариша мусить заступати....

— Чей же хоч на однім контредансї останетесь? — каже Зося.

Мов зі страху, щоби не зробити якого блуда, Гусаковский відповів чимскорше.

— Останусь, то розумiє ся, розуміє ся.

Мовчки йдуть дальше, так що се звертає увагу панї Казимири.

— Чогож ви такі сумні?

Гусаковский перечить тому.

Зося не відповідає нїчо; дивить ся крізь шибу на білий снїг, що лежить на улици.

В сїнях подав їй руку, провів по широких білих сходах, відбиті богато разів в зеркалах і пристроєні екзотичною зеленю. В сали балевій, повній вже сьвітла і людий, робив собі дорогу аж до вільної канапки, запханої межи два філярі. Потім щез.

Зосю заняло перше враженє. Перед еї очима миготїв образ в безнастаннім руху, серед тремтячих тонів вальца, образ, повен всяких барв і материй, дугових блесків сьвітла, переломаного в брилянтах, нагих рамен жіночих і чорних, однакових сильветок танечників.

— Яка ти гарна! — шепче їй до уха Казя.

Розпшицкий приносить їй білий карнетик.

Та де подів ся пан Гусаковский? Зося глядає єго очима у тій филюючій товпі. Не легко ту знайти лице знакоме.... Вкінци спостерігає єго. Стоїть у громадї мужчин, що займають середину салї в колї танечнім, розглядає ся по сали то ту то там, лише в сторону еї не кине оком.

Тимчасом Розпшицкий представляє їй якогось пана — очивидно господаря, бо в кляпі фрака білїє єму кокарда; той пан просить еї о карнетик і записує своє прізвище.... По хвили приводить двох инших панів і називає їх.

Деж подів ся Гусаковский? Нема вже єго в тій громадї на серединї салї.... Чомуж не прийде, не запише ся.... За хвилинку не буде місця в карнетику. Занятий вже мазур, занятий контреданс, правдиве щастє, що другий, а не перший....

Треба єго пошукати, конче пошукати.

Просять еї до вальца. Встає, танцює — і по вальци не сїдає на місци, лише стає при дверях та глядає Гусаковского очима. Нема єго, нема нїгде в сали. Іде до малих, сусїдних сальоників; має жаль до него і гризе ся, що сам і пальцем не рушить, щоби їм не забрали хоч того одного контреданса....

І ту єго нема і там єго нема.

На щастє спостерігає єго: стоїть в сїнях, спертий на балюстраду над широкими сходами, сам один.

Підходить до него з міною майже загнїваною.

— Запишіть же того контреданса.

Гусаковский хапає чимскорше за оловець:

— Правда, правда — каже.

Ага! *правда*.... а коли-б не пошукала єго і не пригадала ся єму майже силоміць, то не танцювала би з ним нї одного танцю з фіґурами.

І що він ту робить в сїнех? Але не має відваги спитати єго о то. Якимсь такий зробив ся від котрогось часу, що Зося починає тратити давну відвагу і давну щирість.

— Ви вже танцювали? — питає Гусаковский.

— Вже.

— Тепер вальц?

— Вальц.

— Як би не то, що я так зле танцюю вальца....

— Е! що то шкодить?

Бере еї під руку, веде в салю. Стають.

— То наш перший танець в житю—каже Зося, спираючись на єго плече та подаючи єму свою руку.

Не дуже гладко пішов сей перший танець. Гусаковский вміє собі сяк-так дати раду в сальонику мами Бальской, де єму не стоять инші пари на заваді. Торкнули їх раз, другий раз,

З руских товариств.

Загальні збори „Львівского Бояна“ відбули ся дня 18 с. м. вечером в комнатах „Рускої Бесїди“ при численній участи як пань, так і панів. Збори відкрив голова товариства проф. В. Шухевич короткою промовою, почім секретар „Бояна“ п. Венгринович відчитав справоздане з діяльности уступаючого виділу. В справозданю піднесено між иншим: виділ відбув вісїм засїдань, товариство брало участь в чотирох концертах, виконуючи їх власними силами, дальше, до товариства прибуло 16 нових членів і бібліотека збільшила ся чотирома новими творами. Взагалї „Боян“ не оказував сего року великого руху, за-для того наступив певний застій в єго розвитку. Причини сего факту треба глядати в розладї рускої громади, і се відвертало увагу членів „Бояна“, як і инших товариств від точного сповнювання своїх обовязків.— Що-до конкурсу, розписаного „Бояном“ на написанє музичних творів, секретар замітив, що на конкурс вплинуло чотири композициї, з котрих виконано одну п. Ф. Колесси, однак не нагороджено нї одної, бо бувший дірітент товариства не предложив їх до оцїнки юрі. За-для того продовжено речинець конкурсу до дня 1. жовтня 1894 р.

„Бібліотека музикальна“, остаюча тепер під зарядом „Бояна“ збільшила ся о чотири нові випуски. З давнїйших випусків розпродано 1.099 примірників в сумі 246 зр. 20 кр.; лишилось в інвентари товариства примірників „Бібліотеки“ на суму 800 зр.

Навпослїдь повідомив секретар, що виділ „Бояна“ рішив також взяти участь в краєвій виставі.

В дискусиї над справозданєм забирали голос пп.: Копач і Дрималик. Перший вказував на причини застою, другий закидав, що справоздане недокладне, іменно тим, що в нїм не розказано, як поодинокі члени прикладались до сповнювання обовязків, учащаючи пильнїйше, або менше пильно на вправи. Для того поставив, яко директиву для будучого виділу, щоби справозданя подавати як найдокладнїйше.

Справоздане секретаря принято до відомости.

Скарбник товариства п. Рихвицкий начеркнув стан касовий „Бояна“. Доходу було 1.143 зр. 65 кр., розходу 1.036 зр. 61 кр. — остало в касї 107·04 зр. готівкою.

П. Копач іменем комісиї контрольної заявив, що книги касові найшов в порядку, однак не може здержати ся, щоби не вчинити деяких уваг. Він поставив внесене, щоби для улекшеня перегляду справити квітар, покликувати частїйше комісию. Що-до членьских вкладок, то треба їх стягати що місяця, і знов формально увільнити тих, котрі вкладки не в силї платити. Також домагав ся, щоби рахунки „Бібліотеки музикальної“ втягати до загальних книг касових.

Се внесене принято по довшій дискусиї, а збори, на внесене п. Копача, уділили абсолюторию уступаючому виділови.

З порядку дневного наступив вибір нового виділу, до котрого увійшли: проф. Шухевич, яко голова, проф. Ілярий Огоновский, яко заступник голови, др. Федак, яко дірітент, п. Барвіньска, яко дірітентка, п. Стрільбицкий, яко заступник дірітента, дальше пп.: Рихвицкий, Копач і Венгринович. Заступниками виділу вибрано: панну Галю Огоновску і п. Северина Паньківского.

До комісиї контрольної вибрано пп.: Хандериса, Дрималика і Колодницкого.

При точцї „внесеня членів“ реферував др. Федак справу приступленя в члени польско-руского союза всїх сьпівацких товариств. Над сею точкою вивязала ся жива дебата, котра остаточно скінчилась тим, що майже одноголосно ухвалено вписатись в члени згаданого союза, застерігаючи рускій пісни і „Боянови“ відповідне становище.

В дискусиї над „виставою краєвою“ рішено виставити в рускім павільонї збірку інструментів, видавництв, фотографій памяткових з різних концертів і взагалї графічний начерк розвитку „Бояна“.

По полагодженю поменших справ, котрі передано новому виділови, проф. Шухевич, сконстатувавши, що порядок дневний вичерпаний, замкнув збори.

Перегляд полїтичний.

На вчерашнім засїданю Палати послів вела ся дебата над етатом міністерства справедливости. Підчас дебати заявив мін. Шенборн, що проєкт закона о громадских судах мирових єсть вже готовий а закон о притулках для пияків має ще лиш бути обговорений на радї міністрів.

Ческа Politik обговорючи статю „Дїла“ о положеню Русинів на Буковинї каже, що там Русинам не так зле, як то представляє „Дїло“, бо прецї „староруські“ посли поступають спільно з Румунами. Із сеї замітки видко не лиш, як сей ческий орган розуміє руску справу, але й як єсть їй прихильний.

З Петербурга доносять до Köln. Ztg., що тамошна полїция впала знов на слїди широкого заговору социяльно-революцийного.

Кабінет Казимира Перієра вчера упав несподївано. Коли в палатї послів поставлено внесенє, щоби міністерство робіт дозволило заводженє синдикатів для робітників при зелїзницях державних, зажадало міністерство, щоби над сею справою перейти до порядку дневного, відкинула палата внесенє міністерства 265 голосами против 225. Більшість до сего зложила ся з социялїстів, радикалів і одної части правицї. Міністри вийшли тогди з салї, а социялїсти підняли оклик: Най жиє социяльна република! Най жиє комуна! По сїм ухвалено внесенє о синдикатах, а цїлий кабінет постановив отже подати ся нинї до димісиї.

Новинки.

Львів дня 23 мая.

— **Перенесенє.** Офіциял почт. Іван Бразов перенесений зі Львова до Сянока.

— **Рух читальняний.** Заходом п. Н. Бережаньского, учителя народних шкіл заснована в Свидовій в Чортківскім читальню „Просьвіти“. Отворено її дня 6 мая. По службі божій промовив до зібраних численно вірних в церкві місцевий парох о. Іля Матковский і вказав на конечну потребу читалень для нашого сїльского народу, представляючи велику їх користь. Потім запро-

---

але якось таки обвів її танцюючи довкола сальону аж до її лавочки.

— Я казав, що зле танцюю вальца — оправдував ся він.

— Що-ж ви кажете? Танцюєте дуже добре.

— Я позволив, що вас штовхнули.

— Я не чула того зовсїм.... впрочім то годї, де нараз так богато пар....

Сейчас пірвали її у вир вальца. Хотїв відійти, але в тій хвили пані Казимира сїла і здержала єго.

— Я задержала для вас польку—сказала єму з усьміхом незвичайно зичливим.

Він подякував.

— Знаю, що ви сяк-так танцюєте польку, а й я сей танець люблю найбільше.

Подала єму карнет.

— Ту, мій приятелю — показала єму пальцем.

Мала вигляд ласкавої особи, що добро людям діє.

Коли Зося вернула, задихана, почервонїла, Гусаковский зробив замітку:

— Вам добре веде ся....

— Добре....

Усьміхнула ся. Здавало ся їй, що з єго лиця вступають ся ті давні тїни. Якимсь добрим голосом вимовив тих кілька слів. Хотїла з ним зачати розмову, але перед нею станув в тій хвилинї новий танечник з поклоном.

Поглядом оправдала себе перед Гусаковским, що не може ту остатись, хоч би рада.... Все-ж таки відзискала давну щирість, подала єму вахляр і шепнула:

— Не відходїть.

Він не відійшов.

Все вертала на свою лавочку, щораз більше румяна, щораз сильнїйше задихана. Він подавав їй сейчас вахляр, котрим себе охолоджувала. Тревало то хвилину і знов брали її до вальца.

Вставала і давала Гусаковскому держати вахляр з такою міною, мов би давала єму на переховок дуже крихку річ, котра на порох може розтовчи ся, як тілько покласти її на лавочку.

Але-ж він справдї стає веселїйшим. Замічає то Зося дуже добре, бачить се по єго очах і єго лици.

— Ох! досить менї вже того вальца—каже єму поглядом.

На то він усьміхає ся, мов би жартом відповідав їй:— Треба терпіти за то поводженє, то годї.

Новий погляд її каже: — І знов я запрошена! не можу анї хвилинку відпочати.

В єго очах блискає огник гордости, як давнїйше, коли то ще укладали далекосяжні пляни з мамою Бальскою і казали: — Наша Зося....

Помалу, помалу щезли ті погані хмари, що не дозволяли бачити єго ясного чола і отвертого погляду. Остало ся там ще щось — в оцї і на чолї — немов кусень хмарки, але кусень маленький, зовсїм маленький. Не треба єму пригадувати контреданс. Коли не танцювали, ходив по салї з Зосею під руку, і що лиш розляг ся оклик, спитав зараз:

— То наш контреданс?

— Наш, наш.

Напав єго видко сей добрий шал, що віє по салї балевій; сей шал позапалював ту в тілько очах самолюбні сьвітла втїхи, стопив тілько думок у вражінє біжучої хвилї, в сумрацї губив все те, що було „вчера“, сумраком заливав те все, що буде „завтра“.

Фітури контреданса ставили Зосю все насупротив него, око в око; то она по кождім єго жвавійшім руху, по кождім більше фантастичнім піднесеню голови, немов хвалила єго, тїшила ся та говорила:

— Як то добре, як то добре!

Він починав уже розговорюватись; поміж одною а другою фітурою в короткім, кілька хвиль треваючім перестанку, мав їй се і то сказати, звертав її увагу в сю або ту сторону салї.

По контредансї знов проходжували ся довкола.

— Не жалуєте, що прийшли на баль? — спитала єго.

— Чогож би я мав жалувати?

— Ви не виглядали на чоловіка, що їде на баль.

— Справдї!

Сказала єму щиро:

— Ох, пане Гусаковский, як вам було недобре з тою хмарою на чолї, що ви її носили ту аж до контреданса майже....

Він зморщив знов чоло, але тілько на хвилину і спитав, мов хотїв змінити предмет розмови:

— А ви вдоволені з балю?

— Спершу не була вдоволена.

— А тепер?

— Тепер від контреданса.... дуже.

— Від контреданса? — повторив.

— Від контреданса — сказала з притиском.

Оркестра починає грати польку. Мусять усунути ся з салї, на котру виплинуть зараз пари.

— Перейдім ся по тамтім сальонику — каже Зося.

Але перед ними стала пані Казимира.

— Тепер ваша полька — каже Гусаковскому, з добрим усьміхом на устах.

сив всіх громадян, щоби прибули як найчисленнійше по вечірни на загальні збори і вписували ся до читальні. — В означеним часі зійшли ся громадяни численно в домі старшого брата Касюка і по перечитаню дозволу Намістництва на основане читальні п. Бережаньским і по виборі предсідателя та секретаря зборів приступлено до дневного порядку. Вписало ся до читальні близько 50 членів, між ними і кількох паробків. Вибрано виділ з 7 членів, до котрого яко голова увійшов о. парох. Відтак обговорено подрібно потреби читальні. Постановлено вписати читальню в члени товариства „Просьвіта“ і віднести ся до того-ж товариства о пожертвоване деяких книжочок. Рішено передплатити для читальні декотрі часописи. Пізнійше говорено над поміщенем читальні і установлено місячні вкладки. Вкінци по обширній дебаті над незавидним положенем нашого бідного селянина відсьпівано многоліттєво голові і членам нової читальні, а хор місцевий відсьпівав ще деякі з наших прегарних народних пісень. — Дня 30 цьвітня сего року відбули ся в Козарі в Рогатинщині збори Читальні „Просьвіти“. На зборах вибрано виділ слідуючий: Іван Семчій голова, Андронько Самійло заступник голови, Терентій Борис секретар, Семко Лаврів касиєр, Дамян Семчій бібліотекар, Клим Федик, господар читальні. На заступників виділових вибрано Федя Харева і Дмитра Гринишина. Членів вписалось 57. Відтак відчитав секретар справоздане та вніс многоліттєво Є. В. Цїсарю Франц-Иосифу.

— **З Гаїв під Львовом** пишуть нам: Тутешній селянин Прокіп Савка, чоловік легкодушний і пяньця, був задовжений в краєвім банку так, що не міг уже навіть хати назвати своєю. Банк обезпечив єго господарство, як своє, досить високо і се нерозумному Савцї подало думку ратувати ся в оригінальний спосіб, а іменно підпалити хату, взяти обезпечену суму і потім щось з грішми починати. З сусїдом своїм Іваном Тютком жив Савка в безнастанній незгоді і рад був на нїм пімстити ся в якийсь спосіб. Отже думав собі, що коли свою хату підпалить, то й Тютко погорить. Савка на тім нїчого не стратить, бо й так нїчого не має, а сусїд піде з торбами... Сей диявольский плян виконав Савка дня 9 с. м. по півночи. Повиносив з хати все своє добро, зі стайнї вигнав конї і корову, а жінку і четверо дїтий вивів на безпечне місце. Тимчасом огонь обняв уже єго хату. В тій нестямі пригадав собі Савка, що в коморі спить ще єго 6-лїтний синок Василь. Жаль єму було дитини, кинув ся в огонь— минає хвиля одна, друга... Савки і дитини нема... стріха і стеля западає ся; Савка згинув з сином в огни.

Тимчасом заняла ся стодола Івана Тютка. В стодолї спав 16-лїтний брат єго Стефан Тютко. Іскри падали єму на нагі ноги і він збудив ся... Закинув він кожух на себе, біжить до дверий, а двері з надвору замкнені. Страшну хвилю перебув, головні падали на него та парили его, він термосив двері, а ратунку не було. Нараз наступив ногами сокиру коло дверий. Вхопив єї що сили і розбив двері. Попарений тяжко вибіг на двір і ще того самого дня пішов до шпиталю. Сам господар Іван Тютко був підчас огню в лїсї і вернув аж рано до дому, подивити ся на свою руїну... Єго жінка Катерина з дитиною спала в однїй комнатї, а в другій мати Євдоха Тютко. Коли они збудили ся, вже всьо горіло. Катерина з дїтьми вискочила вікном, а Євдоха непритомна не знала, куди втїкати. Сїнешні двері були замкнені на кілок з н а д в о р у. Прибіг до хати швагер Тютків Петро Вовк, відімкнув двері і увільнив Євдоху з хати, котра вже западала ся. Тютко зовсїм погорів. Всї кажуть, що то Савка позамикав двері у Тютка нарочно... Огонь перекинув ся дальше, так що разом згоріло 16 господарств, вартости 9000 зр., а обезпечених лише на 2000 зр. Так от які історий дїють ся в наших селах, а то все, що я написав, чиста правда. — *І. Л.*

— **Против „печерників“ з Люрльох** виступила прокураторія з судовим слїдством з причини, що в печері не давали ученикови Гайдтови нїчого їсти, хоч самі мали що їсти. Маленька компанїя була, але чесна.

— **На Сибір!** „Новое Время“ доносить, що минувшого року вислано на Сибір близько 10.000 мужчин і женщин, засуджених на поселене....

— **Про будову західної части сибірскої зелїзницї** пишуть „Петерб. Відомости:“ З цїлого того шляху, довжини 1500 верст, лишить ся незбудованих лише 344 версти, котрі докінчать ся в лїтї 1895 р. Условя будови дуже тяжкі. Буквально цїлий материял, потрібний до будови (лїс, зелїзо, камінь, цемент) треба спроваджувати з дуже далека, прим. з Петербурга і Москви (цемент), з Урала (зелїзо) і з охрестних місцевостий в промірі 250—500 верст. Навіть воду треба часом добувати артезийскими кирницями з глубини 80 сяжнів. Таких кирниць буде на тім шляху пять. Мимо таких некористних условий, з 48,000.000 рублїв, асигнованих на будову тої части дороги, лишить ся ще яких 3,000.000 рублїв. Верста західно-сибірскої зелїзницї буде коштувати не більше як 30.000 рублїв, числячи рухомий материял, викінчене стаций і мостів (три великі зелїзні мости: через Тоболь, Іртиш і Об), видатки на помічні средства при будові (заведенє власних пароходів, судей, підвод і т. ин). Рух поїздів на цїлім тім шляху розпічне ся в лїтї 1895 р. Ся зелїзниця есть одинокою в Росії, на котру уживає ся виключно российских материялів.

— **Почестна відзнака для пса.** Париске товариство охорони зьвірів роздало на остатних загальних зборах 719 премій за годівлю і удержанє зьвірів та за охорону перед мучителями. Однак найбільшу нагороду одержав новофундляндзкий пес „Султан“, котрому признано „почестний намийник“. „Султан“ має 4 роки, є незвичайно лагідний і бавить ся з дїтьми в цїлій дїльници міста. Має велику силу і на приказ свого пана показує свою велику відвагу. І так: він зловив одного злодія, одного убійника, вирятував дитину з води і одного старшого чоловіка, що хотів утопити ся в Секванї. Президент товариства, оповідаючи вчинки „великого“ пса, замітив, що він як всї герої дуже скромний....

— **Електричний чоловік** — отсе найновійший винахід американьский. Від якогось часу маширує по улицях Нового Йорку фігура завбільшки двох метрів, котра двигаєсь на перед при помочи електрики і висьпівує англійскі пісні і частини з італійских опер. Електричний чоловік порушує руками, ногами і головою, мов живий. Отся електрична лялька, що незвичайно звертає на себе увагу, походить від „нароходного чоловіка“, що єго винайшов професор Жорж Мур. Твір Мура йшов улицями, курив цїгаро і тягнув за собою візок, на котрім находились всїлякі товари. Се був рід льокомотиви, що йшла, замість посуватись на колесах. В тїлї містив ся кітлик з газовим стером, на верху кітлика був мініятурний мотор, котрий мимо малого розміру мав пів сили коня. Горіючі гази в кітлї піднимались до шелома, що его мав на собі новий обиватель і мов-то творили китицю з пер. Візок служив нароходному чоловікови яко точка підпори. Лялька маширувала на годину пять до вісїм кільометрів. Натомість „електричний чоловік“, що его винайшов Гарік, робить 18 кільометрів на годину. Він убраний у фрак і білу краватку, чоботи его з зелїза підбиті шкірою. Руками і ногами порушує дуже правильно, длятого не тратить рівноваги і йде енергічно наперед. Коли сьпіває, отвирає і замикає уста, мов би видавав з себе правдиві тони.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник політики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури, історий і фолькльору; 60 аркушів друку 5 зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Париж 23 мая. В однім домі найдено вчера бомбу наповнену хльоратовим порошком та кусниями зелїза і з запаленим льонтом, котрий ще завчасу загашено.

Букарешт 23 мая. Король має виїхати нинї вечером до Брукселї.

Білград 23 мая. Ґарашанін іменований послом в Парижи. Інсталяция нової ради державної і найвисшого трибуналу обрахункового відбула ся зовсїм в порядку. В цїлім краю спокій. В многих сторонах краю принято проклямацию короля з радостию і повитано єї вистрілами з моздїрів.

Петербург 23 мая. Цариця виїхала вчера на Кавказ.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

Зосю поривав також якийсь танечник.

Ох! та полька погана! Так приємно було би, коли-б перейшли ся по тамтім малім сальонику.... А тепер.... розділила їх та полька і не знати, де вже він подів ся. Казя танцює вже з ким иншим, а він щез десь, нема его нігде в салї.

А може пішов сам до тамтого сальонику і там жде.... Ні, нема єго й ту. Чи втік знов до сїний, як на початку балю?... Треба заглянути.... Єсть, є там, стоїть спертий на балюстраду, руки зложив навхрест на грудях, задумав ся, чогось сумує....

Не замітив, коли до него підійшла. Аж коли станула перед ним, глянув і мов злякав ся.

— Ви знов смутні? — сказала і заломила руки.

— Я? о!... нї.

— Які ви недобрі.... коли би ви знали, як то мене мучить....

— Вас?

— То не може бути, щоби ви того не знали. Я.... я не могла так мовчати; я сказала би вам все, чого я сумна, чого журю ся....

— Панно Софіє.... справдї.... коли-б я мав що вам сказати....

— Нї! ви з чимсь криєте ся, я певна.... Не кажіть, що нї, то на нїчо не придасть ся, я не повірю....

— Ще перестудитесь, ходїм звідси....

— Нї, я ту останусь.

Не приняла руки, що подавав їй.

— Чому я не маю жадної сили над вами? Не були-б ви смутні анї на хвилинку, анї на одну мить.... чому то не залежить від мене.... коли-б я так вміла тим правити....

— Панно Софіє....

— Панно Софіє, панно Софіє — повторила кілька разів — чому не могли ми такими остатись, як давнїйше були.... нам було так добре.... Я говорила вам все, що менї до голови прийшло, а нинї....

— А нинї?

— Нинї ви оминаєте мене, попросту втїкаєте від мене, не хочете бути разом зі мною в однїй салї....

— Панно Софіє...

— Пане Гусаковский, що менї чинити, щоби знов було на сьвітї добре? Пане Гусаковский, скажіть менї, а я все зроблю, все; нема того, чого-б я не зробила. Чейже мусить, мусить бути якийсь лїк на то, щоби було добре.

— Панно Софіє...

— Не кличте мене панною Софією, я того не хочу... Тодї, коли я була Зосею, було лучше, я не журила ся так нїколи, і ви не ходили нїколи з таким понурим виглядом. Щоб я була не виросла нїколи!

— Що ви кажете!

— То, що чуєте. Я щира і не вмію своїх думок ховати, крити ся з ними, то лише люди злі з нечистою совістию так роблять.

Розгнївала ся. Лице єї поблїдло, в синїх очах замиготїло якесь вогке сьвітло, рученята рвали вахляр.

Але зараз прийшла до памяти.

— Простїть, простїть, пане Гусаковский — сказала.

— Я не гнїваю ся — відповів тихо.

— Бо менї так недобре, так страшно недобре...

Скривила личко, мов до плачу і прикусила зубками рожеву долїшню губу.

(Дальше буде.)

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.